

Daniels bok – Nummer syttifire

Å avdekke det profetiske puslespillet: Esekiels vederstyggeligheter, endetidens kirke og dyrets merke

Jeff Pippenger
2024-02-07

De fire styggedommene i Esekiel kapittel åtte fører til at lederskapet i Guds siste-dagers laodikeiske menighet bøyer seg ned for solen og således mottar dyrets merke. Det neste kapittelet, som er det samme synet, fremstiller dem i Guds siste-dagers menighet som mottar Guds segl. Søster White opplyser oss om at beseglingen i Esekiel kapittel ni er den samme som beseglingen fremstilt i Åpenbaringen kapittel sju. Gud dømmer en nasjon i dens tredje og fjerde slektsledd, og de fire styggedommene i Esekiel identifiserer de fire slektsledd av opprør som begynte i 1863, da laodikeisk adventisme innførte en forfalskning av Habakkuks to tavler, som var blitt gitt som et symbol på paktsforholdet mellom Gud og hans folk, slik også De ti buds to tavler var blitt gitt ved begynnelsen av det gamle Israel.

Arons gullkalv var et forfalsket bilde, symbolet på opprør som ble åpenbart nett idet Gud frembrakte de to tavlene som representerer et ekte nidkjærhetsbilde. Arons gullkalv var et forbilde på det forfalskede 1863-diagrammet, som hadde fjernet «de sju tider» i 3. Mosebok 26 fra budskapet sammen med andre tidsprofetier. Slik oppstilte laodikeisk adventisme et nidkjærhetsbilde helt i begynnelsen av sin historie, slik Aron hadde gjort i den tidlige historien til det gamle Israel, og slik Jeroboam hadde gjort i den tidlige historien til nordriket Efraim.

De «sju tider» i 3. Mosebok tjueseks var den første tidsprofetien som Miller ble ledet til å forstå, og den var den første juvelen i profetisk tid som ble satt til side i opprøret i 1863. 1863 markerte begynnelsen på tildekkingen av juvelene i Millers drøm og innføringen av falske juveler og mynter. De «sju tider» var hjørnesteinen som bygningsmennene forkastet. I 1863 var det de som hadde vært bygningsmennene på det millerittiske tempel, som satte til side hjørnesteinen, de «sju tider», men i de siste dager er denne steinen nå blitt hovedhjørnesteinen. Denne steinen representerte Evighetens Klippe, og den ble også representert ved den dagen som Herren hadde gjort, for den var et symbol på sabbatshvilen for landet. I 1844 irttesatte millerittisk adventisme Jeroboams falske tilbedelsessystem og skilte seg fra «spotternes forsamling», som hadde «gledet seg» over den første skuffelsen.

Byggmestrene ble pålagt aldri å vende tilbake til «spotternes forsamling», slik den juleiske profeten var blitt pålagt å vende tilbake til Jerusalem ad en annen vei enn den som hadde ført ham til 1844. Den veien som hadde ført ham til 1844, var den veien han var kommet ut fra, som var protestantismen, og i denne historien var protestantismen blitt til frafallen protestantisme. Byggmestrene ble befalt aldri å vende tilbake til «spotternes forsamling», og de ble pålagt ikke å ete deres mat eller drikke deres vann. Byggmestrene hadde spist den lille boken som var i engelens hånd i 1840, og denne maten var søt i deres munn.

Å ete og drikke av profetien representerer den metodologien som brukes til å studere Bibelen. Millerittene fikk en bestemt måte å studere Guds Ord på, og disse reglene frembrakte et fullstendig annerledes bibelsk budskap enn det teologene i frafallen protestantisme og katolisisme frembrakte med sin fordervede metodologi. Byggmestrene, som også er den jødeiske profeten, skulle ikke vende tilbake og ete eller drikke av metodologien til verken frafallen protestantisme eller katolisisme. Den jødeiske profeten gjorde nettopp dette, og identifiserte således at laodikeisk adventisme ville gjøre nettopp dette i 1863; for i 1863 benyttet de de teologiske argumentene fra frafallen protestantisme til å forkaste Millers anvendelse av de «sju tider», og opprettet dermed Arons og Jeroboams nidkjærhetsbilder. Den første generasjonen av laodikeisk adventisme hadde da begynt.

Etter at profeten fra Judea hadde hatt samkvem med Jeroboam, begynte han på sin reise tilbake til Judea, men han kom aldri fram. Profeten representerer laodikeisk adventisme, som ifølge inspirasjonen kom inn i millerittbevegelsen i 1856. Søster White tok aldri avstand fra å identifisere adventismen som Laodikea, og det finnes ingen bibelsk dokumentasjon for at Laodikea noen gang forandrer seg. Det finnes enkeltpersoner som forlater sin egen personlige laodikeiske erfaring, men som kirke skal Laodikea utspys av Herrens munn, for Laodikea betyr «et folk dømt». Adventismen bruker denne definisjonen til å hevde at den representerer den kirken som eksisterer i dommens tid i den himmelske helligdom. I sin blindhet anerkjenner de den undersøkende dommens side ved betydningen av Laodikea, men kan ikke se den fullbyrdende dom som tydelig er representert i deres navn.

Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skaperverk: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm; jeg ville at du var kald eller varm. Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn. For du sier: Jeg er rik, har overflod og mangler ingenting; og du vet ikke at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken. Åpenbaringen 3:14–17.

Den jødeiske profeten ender med å bli gravlagt sammen med den falske profeten som bedrog ham til å ete hans mat og drikke hans drikk. Begge ender i den samme graven, og den løgnaktige profeten fra Betel (den falske kirke) kaller ham bror når han dør.

Nå bodde det en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham om alle de gjerninger som Guds mann hadde gjort den dagen i Betel; også de ord han hadde talt til kongen, fortalte de sin far. Og deres far sa til dem: Hvilken vei gikk han? For hans sønner hadde sett hvilken vei Guds mann gikk, han som var kommet fra Juda. Og han sa til sine sønner: Sale eselet for meg. Så salte de eselet for ham, og han red på det, og drog etter Guds mann og fant ham sittende under en eik. Og han sa til ham: Er du den Guds mann som kom fra Juda? Og han sa: Det er jeg. Da sa han til ham: Kom hjem med meg og et brød. Men han sa: Jeg kan ikke vende tilbake med deg eller gå inn med deg; jeg vil heller ikke ete brød eller drikke vann med deg på dette sted. For det ble sagt meg ved Herrens ord: Du skal ikke ete brød eller drikke vann der, og du skal heller ikke vende tilbake for å gå den vei du kom. Han sa til ham: Også jeg er en profet, slik som du; og en engel talte til meg ved Herrens ord og sa: Før

ham tilbake med deg til ditt hus, så han kan ete brød og drikke vann. Men han løy for ham. Så vendte han tilbake med ham og åt brød i hans hus og drakk vann. Og det skjedde, mens de satt ved bordet, at Herrens ord kom til profeten som hadde ført ham tilbake. Og han ropte til Guds mann som var kommet fra Juda og sa: Så sier Herren: Fordi du har vært gjenstridig mot Herrens munn og ikke holdt det bud som Herren din Gud bød deg, men er kommet tilbake og har ett brød og drikket vann på det sted som Herren hadde sagt til deg om: Et ikke brød og drikk ikke vann der, derfor skal ditt lik ikke komme til dine fedres grav. 1 Kong 13:11–22.

Den andre engels budskap sommeren 1844 bestod i å påvise at de protestantiske kirkene var falt og var blitt katolisismens døtre. Millerittisk adventisme hadde kalt menn og kvinner til å forlate disse kirkesamfunnene, for å bli i dem betydde åndelig og evig død. Den løgnaktige profeten i Betel representerer det religiøse systemet som Jeroboam innstiftet i Betel. Det var et system som reiste et bilde til dyret, og dyret som ble etterlignet, er katolisismens dyr. Protestantene fortsatte å identifisere seg som protestanter, men de fortsatte også å holde soldagen som gudstjenestedag, hvilket er merket på katolisismens myndighet.

Protestantene hevder å være protestanter, skjønt den eneste definisjonen av en protestant er å protestere mot Roma, og ved å gjøre det er deres bekjennelse et bilde av den romerske kirke, for hun bekjenner seg til å være en kristen institusjon, skjønt hun ikke har noen bibelsk begrunnelse for påstanden. Hennes påstand bygger på tradisjonens og skikkens tomme autoritet, som er den samme falske autoritet protestantismen benytter når de hevder å være protestanter. Det er den samme logikk som hadde forblindet syvendedagsadventistene til å tro at de, som laodikeere, fortsatt står i et trygt paksforhold. Det er den samme falske autoritet det gamle Israel påberopte seg da de sa: «Herrens tempel, Herrens tempel er vi.»

Advarselen ble ikke tatt til følge av det jødiske folk. De glemte Gud og mistet synet av sitt høye privilegium som Hans representanter. Velsignelsene de hadde mottatt, brakte ingen velsignelse til verden. Alle deres fortrinn ble tatt i bruk til deres egen forherligelse. De røvet fra Gud den tjeneste Han krevde av dem, og de røvet fra sine medmennesker religiøs veiledning og et hellig eksempel. Likesom innbyggerne i den antediluvianske verden fulgte de enhver innskytelse fra sine onde hjerter. Slik fikk de hellige ting til å fremstå som en farse idet de sa: «Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette» (Jeremiah 7:4), samtidig som de forvrenget Guds karakter, vanæret Hans navn og vanhelliget Hans helligdom.

«Vingårdsmennene som var blitt satt til å ha tilsyn med Herrens vingård, var troløse mot sitt kall. Prestene og lærerne var ikke trofaste veiledere for folket. De holdt ikke fram for dem Guds godhet og barmhjertighet og Hans krav på deres kjærlighet og tjeneste. Disse vingårdsmennene søkte sin egen ære. De ønsket å tilegne seg vingårdens frukter. Det var deres mål å trekke oppmerksomhet og hyllest til seg selv.» Ord som lever, 292.

I 1863 tok millerittbevegelsen slutt, men den hadde opphørt å være en filadelfierbevegelse i 1856. Forkastelsen av Moses' budskap («de syv tider»), som ble fremholdt av Elia (William Miller), ble forkastet, og forkastelsen var basert på metodologien til den løgnaktige profeten i Betel. 1863 var slutten på sekstifem år som hadde begynt i 1798, og var slutten på profetien i Jesaja kapittel sju.

Og det skjedde i Akas', Jotams sønns, Ussias sønns, Judas konges dager, at Resin, kongen i Syria, og Pekah, Remaljas sønn, Israels konge, drog opp mot Jerusalem for å føre krig mot det, men de maktet ikke å innta det. Og det ble meldt til Davids hus og sagt: Syria har sluttet seg sammen med Efraim. Da skalv hans hjerte og hans folks hjerte, slik trærne i skogen skjælver for vinden. Da sa Herren til Jesaja: Gå nå ut og møt Akas, du og din sønn Sear-Jasjub, ved enden av vannledningen fra den øvre dammen, på veien til valkerens mark. Og du skal si til ham: Gi akt og hold deg rolig; frykt ikke, og la ikke ditt hjerte bli motløst for disse to endene av rykende brannstykker, for den brennende vrede hos Resin og Syria og hos Remaljas sønn. Fordi Syria, Efraim og Remaljas sønn har lagt onde råd mot deg og sagt: La oss dra opp mot Juda og sette det i angst, og la oss bryte oss inn i det til vår fordel og sette en konge i dets midte, nemlig Tabeals sønn, så sier Herren Gud: Det skal ikke bli stående, og det skal ikke skje. For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim være knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke tror, skal dere sannelig ikke bli stående. Jesaja 7:1–9.

Den sekstifemårige profetien i vers åtte identifiserer at det «innen» perioden på sekstifem år nordrikt med de ti stammene skulle føres bort i fangenskap. Synet ble nedtegnet i året 742 f.Kr., og nitten år senere, i 723 f.Kr., ble Efraim spredt og ført i fangenskap av assyrerne. I 677 f.Kr., ved slutten av de sekstifem årene, ble kong Manasse tatt til fange og ført til Babylon. Utgangspunktet i 742 f.Kr. markerer en borgerkrig mellom nordrikt og sørrikene i Israel, slik 1863 markerer selve sentrum i borgerkrigen i De forente stater mellom Nord og Sør. Profetien ble forkynt av Jesaja i det bokstavelige herlige land (Juda), og profetien om 1863 ble oppfylt i det åndelige herlige land (De forente stater).

Det er tre veimerker innenfor sekstifemårsprofetien. Borgerkrigen i 742 f.Kr. blir nitten år senere etterfulgt av spredningen av det nordlige riket, i 723 f.Kr. Ved slutten av de sekstifem årene ble det sørlige riket spredt. Profetien, medregnet dens begynnelse og slutt, representerer begge Guds «harmer» mot det nordlige og det sørlige riket, og disse to harmer innledes av nitten år ved sine utgangspunkter, og etterfølges deretter av ytterligere nitten år som følger deres oppfyllelser.

Hele den kiastiske strukturen identifiserer en periode med borgerkrig mellom nord og sør som markerer begynnelsen og avslutningen. Midt i begynnelsen og avslutningen ble de to motstanderne i borgerkrigen begge ført bort i slaveri, og i løpet av de sekstifem årene hvor de samles ut fra sin gjensidig spredte tilstand av slaveri til én nasjon, kommer de frem til 1863, som er datoen for Emansipasjonserklæringen som frigjorde slaven. Profetien om en borgerkrig i bokstavelig Juda avsluttes ved borgerkrigen i åndelig Juda, for Jesus illustrerer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting, for Han er Alfa og Omega.

Historien i 1863 ble fremstilt ved historien fra 742 f.Kr., da profeten Jesaja, sammen med sin sønn, overbrakte et budskap til Judas ugudelige konge (Ahas). 742 f.Kr. i avsnittet er representert ved vitnesbyrdet om kong Ahas, som var konge i Juda og som hadde stengt ned tjenesten i Guds helligdom og latt sin yppersteprest reise en modell av et syrisk tempel på selve området til Guds jordiske helligdom.

I historien om den ugudelige kong Akas (angitt som 742 f.Kr. ved Jesajas profeti) innførte Jerusalems leder hedenskapets (katolisismens) tilbedelse i Guds menighet, slik laodikeisk adventisme vendte tilbake til den frafalne protestantismens metodikk for å forkaste Moses' budskap, som var blitt overbrakt av Elia. I 742 f.Kr. konfronterte Jesaja den ugudelige kongen av Juda ved enden av den øvre dammens vannledning, ved valkerens mark, og han tok sin sønn med seg da han gjorde det. Hans sønns navn var et tegn, og da profeten fra Juda konfronterte kong Jeroboam, ga han ham også et tegn.

Se, jeg og de barn Herren har gitt meg, er til tegn og til under i Israel fra hærskares Herre, som bor på Sions berg. Jesaja 8:18.

Navnet på Jesajas sønn, «Sjear-Jasjub», betyr «en rest skal vende tilbake». De som «vender tilbake» og utgjør resten, er de som venter på Herren i ventetiden.

Og jeg vil vente på Herren, som skjuler sitt ansikt for Jakobs hus, og jeg vil sette mitt håp til ham. Se, jeg og de barn Herren har gitt meg, er til tegn og undergjerninger i Israel fra hærskares Herre, som bor på Sions berg. Jesaja 8:17, 18.

Når Jesaja samhandler med den ugudelige kong Akas i 742 f.Kr., representerer han dem som har «ventet», for alle profetene taler om de siste dager, og de som «venter» i de siste dager, er dem som har lidd den første skuffelsen. Jeremia mente at Gud hadde løyet og holdt regnet tilbake, og Jesaja mener at Gud har skjult «sitt ansikt for Jakobs hus», men Jesaja bestemmer seg for at han vil vente på og se etter Herren, noe som representerer de «vise» i synets ventetid. De som faktisk vendte tilbake og skilte det kostelige fra det usle, og som skulle bli Guds talerør, ble beseglet, og står derfor i kontrast til dem som mottar dyrets merke.

Og mange iblant dem skal snuble og falle og bli knust og bli fanget i snaren og bli tatt. Bind vitnesbyrdet sammen, forsegl loven blant mine disipler. Og jeg vil vente på Herren, han som skjuler sitt ansikt for Jakobs hus, og jeg vil håpe på ham. Se, jeg og de barn som Herren har gitt meg, er til tegn og til under i Israel fra hærskares Herre, han som bor på Sions berg. Og når de sier til dere: Søk råd hos dem som har gjenferdsånd, og hos spåmenn som hvisker og mumler — skal ikke et folk søke hos sin Gud? Skal en søke de døde for de levende? Til loven og til vitnesbyrdet! Hvis de ikke taler i samsvar med dette ord, er det fordi det ikke er noe lys i dem. Jesaja 8:16–20.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Dette er ikke søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans budbærer har gitt dem til meg for at jeg skal gi dem til dere. Gud kaller dere til ikke lenger å arbeide på tvers av Hans hensikter. Mye undervisning ble gitt med hensyn til menn som gjør krav på å være kristne, mens de åpenbarer Satans egenskaper, motarbeider i ånd, ord og handling sannhetens fremgang, og visselig følger den vei hvor Satan leder dem. I sitt hjertes hardhet har de tilranet seg en myndighet som på ingen måte tilhører dem, og som de ikke burde utøve. Den store Lærer sier: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mennesker sier i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi,' men de bruker vanlig ild. Deres hjerter er ikke myknet og underlagt ved Guds nåde.» Manuscript Releases, bind 13, 222.

